

Mantra

Mantra

V. S. Luoma-aho

P
R **O**
I **E**
S **S**

Osuuskunta Poesia
Helsinki

Tekijä kiittää työnsä tukemisesta seuraavia tahoja:
Taiteen edistämiskeskus, Suomen Kulttuurirahasto,
WSOY:n kirjallisuussäätiö sekä Jenny ja Antti Wihurin rahasto.

© V. S. Luoma-aho 2016

Kansi: Olli-Pekka Tennilä

Taitto: Mikko Branders

ISBN 978-952-305-054-9

ISBN 978-952-305-055-6 (PDF)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2016

Aallot

Vapaus ei ole lopussa, vaan alussa.

Aaltoja voi kuunnella liikaa, kuin hengitystään,
kuulla jokaisen aallon erillisenä, muistaa hetken.

Kuunnella jokaista hengenvetoaan, kasvojen rakennetta,

pelätä, että siitä lähtien jokainen henkäys pitää tietoisesti hengittää,
eikä hengittämistä voi enää unohtaa, vaan aina vain hengittää.

Jos katson aaltoja, onko aallokko minussa?
Kuin voisi hengittää ilmaa johonkin hautautuneeseen.

Aurinko näyttää hahmottomalta ja vinolta,
edes hedelmien ytimessä on harvoin näin mustaa.
Väri imee itseensä ympäriltään kaiken minkä pystyy,
varjot hyräilevät.

Toisella rannalla linnut odottavat.

Rantaan lyö ja vetäytyy lapsen kuiskaus:

yksshhh

kaaaksshhh

kooolmhhh

Aalto huuhtelee rantaa vain vetääkseen minut syvemmälle.
Aallokko tuo mukanaan jotain, vie mukanaan jotain.

Rantaa lähestyessään aalto taipuu ja hidastuu,
karvat nousevat pystyyn kuin voikukan iho.

Ei enää horisontti, vaan maa, aalto kuolee värien
päättämättömään mutinaan.

Tuuli luovuttaa vedelle enemmän ja enemmän,

kierrättää kuin maksaisi menneisyyden synneistä,

mutta aina jää jätettä, joka ei sovi ikuiseen renkaaseemme.

Vesi pyyhkii valmiit muodot. Uivat ja kelluvat asukkaat
vatsassaan horisontin asukkaat.

Tunnen jalallani pohjan, taittuvan voiman.

Aallot tuovat mukanaan jotain, aallot vievät mukanaan jotain.
Rannassa on vaahtoa, joka vain on.

Se jää sinne, kun lähden.
Se on siellä, kun unohdan sen.

Yksi kerrallaan, kuin kala lammen pinnalta, napsin ruoan
hippusia ja odotan, että mieleni tuulet laantuvat.

Todella valkoinen vahva aurinko herättää
oksentamalla suuhuni. Sen ääni on hellä,
ääneni silloin kun kerron lääkkeistäni.

Lattialla, kuin kävelisin puukengillä hajonneen astiaston päältä,
istun tuolille tai pianon koskettimille.

Niin kauan kuin luulen näkeväni ymmärrykseni rajat,
luulen näkeväni lattian yli.

Ympärillä ihmiset näyttävät samalta kuin minä heidän mielestään.

Pakkoliikkeitään voi odottaa, niitä voi yrittää vaientaa tai estää.

Silmien sulkeminen ei poista silmien pakkoliikkeitä,
vaan vahvistaa niitä. Särky ei ole katse,
vaan katseen ennakkointia.

Salama on jano, joka aistii veden ihmisissä.

Kysymme samat kysymykset kuin aallot
ja laituri pysyy siellä, vielä paikoillaan

vaikka siitä on vuosia, vuosikymmeniä
ja satoja vuosia, ja laituri kasvaa levää
ja siihen on kasvanut ympärille kaikkea,

vaikka ruumiini läpi virrannut energia
on työntänyt jätteenä pois niin paljon,
että minun on mahdoton palata.

Silti elämä ei mahdu elämän muotoon
ja kysymykset kelluvat

ja puhe on vain puhetta.

Rauha luonnossa on jatketta toivolle
helposta elämästä, aivojen levosta

vaikka kauneus asuu myrskyssä, sen tarkkaileminen
myrskyn keskellä vaatii erityistä luonnetta,

kuivakukkia, äyriäisfossiileja, inhimillisyyttä, kiinnostusta
kuolleita kohtaan; aaltojen alla näkinkengät syleilevät veden pauhua,
korvaa vasten veren kohina aivojen kujilla:

esi-isistäsi vapaudut tulemalla esi-isäksi, viisaista vapaudut
tulemalla viisaaksi, inhimillisyydestä vapaudut tulemalla
inhimilliseksi, itsestäsi vapaudut mielettömyydelläsi

Puu kastelee hiuksiaan vedessä,
selkeys tuhoaa selkeyden.

Aivan kuin puut surisivat sitä, etteivät ole ihmisiä.

reiät äänissä, muodoissa, ilmassa,

täydellisen pimennyksen aikana luonto hiljenee täysin.

Haluaisin muistaa, mutta jos muistelen, lisään aina kerroksen uutta;

kun silittää toista, lohduttaa itseään.

Pohjalla vesi lepää liikkumattomana, kuin kotilot hiilloksessa.

Tuhka jäätyy talvella laattojen uurteisiin. Hiekan aallot peittävät hitaasti mantereita kuivalla hengellään,

ei sada vain lehtiin, vaan myös lähestyvään sateenvarjoon

ja kasvillisuus
sitoo hiekkaa. Kaiku,

onko kaiku aina
paha? Tarina on kahden yksinäisyyttä,
alue, johon elävät olennot pakenevat, velan alue.

Aallot kimpoavat ulospäin
jatkavat kulkuaan ympärillemme.

Ne sotkeentuvat kohtaamaansa, muodostavat sokkelon.

Linnunpesä avaa jälleen sokkelon, kuin ympyrän.
Suu kulkee ihmisruumiin sisään ja kääntää sen nurin.

Suu tarjoaa alueen,

jolla muodot voivat yhdistyä, tulla muodottomiksi,
olla erottautumatta.

Menneisyydestä ilmestyy yhä vähemmän mitään näkyvää.

Elimet kelluvat, aalto huuhtoo niiden kaupunkia.
Kun jokin rakenne on kertaalleen ilmestynyt, sen toistumisen
mahdollisuus kasvaa eksponentiaalisesti.

Taustalta verho on siirtymässä etualalle, tuoli käsinojineen
ja jalkoineen kietoutumassa istujan ympärille,

ihossa on jo paperin ja pihvin sävy, pilvet ihmisen savua,

kylkiluut, katedraali, sateen metalli

Pää ilmestyy kasvojen takaa, kasvot puretaan osiin
ja pää paljastetaan niiden alta, pää suhteessa ruumiiseen.

Nyt se on jo hiekkaa jota hän hakee rannalta.

Makaatte sängyssä,

hierotte toistenne kasvoja kallon päältä, tunnette kallojen muodot ja hytisette. Kuvaaminen on pienentämisen tekniikkaa, hyökyaalto kaaoksesta syntynyttä äärimmäistä järjestystä.

Pistän kasvoni vatsallesi, yritän tehdä sen kutittamatta.

Kun katsoo silmiin ajattelee luolia,

sateessa kiiltäviä kiviä pimeässä,

käsi hieroo ohimoita, hengität muovisen
vesipullon lävitse, olisi parempi jos syksyn
viima syleilisi pihakukkia

Katset harhailevat kuolemaan,

keski-ikäisten miesten otsiin;

Meri, taivas, heinikossa kulkeva aalto

putoaa silmäkantamattomiin

Valkoiset sotilaat etenevät valkoiseen autiomaahan.
Ihmisyttä toisessa ei välttämättä ymmärrä ihmisyydeksi.

Talvi tasoittaa, talven seinää ei tarvitse seurata kädellä,
sillä jäljellä on enää yksin tuo kaunis alaston jumala,

valkoinen yö

litteänä kuin vaate,

ei persoonallisuutta jonka ylellisyyteen kadota.

Lopulta lapsi syö

Kuin leikkaisi kukkia yksitellen, kuin poistaisi yksi kerrallaan maailmasta ja muistoista värit. Puun juuri siirtää hautakiveä, rakkaus on ilme menneisyydestä, pelko on selviytymisen pelkoa.

Makaava hahmo on valehteleva hahmo, pölykerros hänen päällään kalustaa ja harmaantuu. Pyöreitä kangasprinttiomenoita verhoissa ja seinillä ja pöytäliinoissa.

Ruumiin ja mielen selviytymiskoneet toistavat geenejä. Pilvien yllä siirtyilevät hakukonejätit digitoivat kirjallisuuden. Suolistossa vallitsee pimeä. Kylmyys säilyy mudassa.

Kirsikkapuu nousee maasta, sen hedelmä sisältää kukan kovuuden,
syvyydestä nousee toinen leveys.

Puutarha, poisto, puistokatu

Kaupunki valuu veden päälle, puista ropisee jään ääni,
jähmettyneet sosiaaliset suhteet. Puut eivät nolostu siitä,
että joku muotoilee niistä osuvalta näyttävän määritelmän.

Vieras kieli tarkoittaa vahvempaa kaipuuta yksinäisyyteen.
Kalpean harmaaseen valoon.

Kun työskentelen, en syvenny vaan katoan.

Digitaalikalossi ei usko kaukana maassa polvillaan rukoilevan maahanmuuttajakerjäläisen ikoniin ja ristittyihin käsiin, vaan miettii:

Oikean kenkäni pohjallisessa on koroke korjaamassa jalkapohjani luiden asentoa, kuin pieni ulkoinen sisäelin tai kimmoisa rakko.

Olo kengässä on täysi ja kodikas; mikään ei ole tekopyhää, jonot järjestäytyvät kuin planeetat. Luonnossa ei pitäisi esiintyä mitään ääretöntä, ainoastaan tanssin veriset laahausjäljet.

Nautin mielivaltaisen paljon kaikesta ilmaisesta, vaikka juuri mitään mielivaltaista siinä ei ole, se on vain looginen seuraus.

Tietoisuus luonnollisesta koosta katoaa. Saavutetulle tasolle ei saa pysähtyä, vaan on kasvettava, jottei menettäisi jo saavuttamaansa. Valkoiset sotilaat etenevät tyhjyyteen.

Vain itsetietoiset osaavat hävetä. Huumori on viemäri, joka tukkeutuu kynsistä, ihosta ja hiuksista ilman, että tarkoittaisimme pahaa. Tuhat vuotta vanha suoruumis. Kyyneleet tursuavat kuolleista silmistä.

Huumori on sitä, että ajoittaa jotain todella hyvin tai todella huonosti. Kivettynyttä appelsiininkuorimehua.

Kylmät väreet, ehkä hyönteisen jalat. Pidämme väreilystä tuulesa,
lehdissä ja veden pinnalla, mutta harvoin ihollamme.

Väreily luonnossa muistuttaa luonnosta, se on kaunista.

Kuvamanipulaatiolla poistettu selluliitti siirtyy kaduntallaajien
reisiin. Syksyt eivät muistuta kuolemaa, vaan toisiaan.

Ruuduilla kavennetut luut taittavat poskipäihin ja hartioihin outoja
kulmia. Ihmissuhteet pohjaavat menneisyyteen. Maalla liikutun
pisteiden välillä, merellä piste on liikkeiden välillä.

Reiät äänissä, muodoissa, ilmassa.

Luomiskertomuksessa eläimet luodaan ensin,
koska sisimmässään ihmiset ovat aina tienneet olevansa vieraita
ja tarkoitusta vailla. Kaupungeissa pitää oppia liikkumaan
kalamaisesti. Luurankotila, kaikukokeet.

Sokea piste palaa aina ensin painajaisena, sitten rakkaina muistoina.

Ihmiset valuvat jakeluverkoston ulkopuolelle kuin sukkahousut.
He raatavat viikkojen pelloilla, heidät taputetaan hengiltä,
hyttyset.

Lelu menee lapsen sisään, lopulta lelu syö. Kalustettu ihminen.

Vatsa on labyrintti, johon irtileikatut päämme eksyvät.
Siellä näyttää kauniilta, mutta siellä ei ole kaunista.

Muinaisjäännökset säilyvät paremmin maan sisässä,
ei ole syytä kaivaa niitä esiin liikaa kerrallaan.

Maan alla kasvavat kasvikset ovat yleensä makeita.
Ihanteellisessa yhteiskunnassa elämä on lakannut.

Alkukantaisiin keksintöihin kuluu miljoonia vuosia.

Jonakin päivänä käy selväksi, kuinka teolliselta epäorgaaninen ulkoavaruus näyttää.

Edellämme työnnämme kaivoksiin lihavat lapsemme, kuin undulaatit.

Loppusijoituspaikka, sylilapsen pehmeä kallo. Elämme varovasti, jottemme olisi sumeita ja epätarkkoja.

Kosketusnäytöt eivät tunnista eläväksi.

Olo on nautinnollisen kevyt ja puhdas, kuin astuisi hiljaiselle niitylle, sateen jälkeen, vielä hetken ennen hyttysten saapumista.

Kun palaa johonkin kauan sitten lukemaansa uudestaan
ja löytää sen jälleen. Ei haluaisi kertoa siitä, etteivät ihmiset
parveilisi luokse kertomaan, miten se on hyvää ja ikuista.

Ihmiset, jotka eivät koskaan kasvaneet siitä yli ja sitten palanneet,
vaan jotka jäivät siihen, jotka ovat olleet siinä aina.

Vain muutos, vaihto ja toisen korvaaminen toisella on todellista.
Se, mikä meissä yksilöinä, ryhminä tai yhteiskuntina on
arvokasta, on tehoton osa. Maailmaa ei pidä näyttää sellaisena kuin
se on, sillä silloin siitä tulee muodikas.

Liikkuminen kadulla ja liikkeissä asioiminen ovat nostalgialla.
Kaduilla samoilevat ihmiset miettivät, mitä kaupungilla pitäisi tehdä.

Vedenlihan tiheys on kalanlihan tiheyttä.

Mato kääntyy selälleen ja kuivaa kiinni tien pintaan.

Mato muodostaa tien.

Kuin pullistellen ja supistellen onkaloiden läpi etenevä keuhko.

Ruoan laittaminen on tutun tekemistä vieraaksi.

Syömässä käyminen on vieraan tekemistä tutuksi.

Taide alkaa vasta kolmen metrin päässä ruumiista.

Sillä ei ole silmäluomia, sillä on toukansilmät.

Matkustava luuranko astelee silmän pallolla viivaa pitkin. Ihon
väreilyn alla ovat selkäranka ja luut joihin jänteet kiinnittyvät.

Ne muistaa jos ne katkeavat tai naksahtavat, repivät kankaan
lävitse kuin salakari rannan keuhkon.

Jotta muistaisi tapahtumia ja pääsisi eroon niiden surusta.

Vuosirenkaat, pintaan nousevien hiusten medusakukka
hengittää, lapsiluola.

Työnantaja, projekti, joka koostuu taas hajotakseen,

asbestia, lasipölyä, fossiilien murenevat sormenjäljet.
Syödyt huulet, ankanpoikasten pehmeästi tunnustelevat nokat.

Lintu lentää satelliittilautaseen, norsu solmii hellästi kärsänsä
ympärilleni, lintu noukkii hiuksista lehtiä, norsu rusentaa minut
ja paiskaa retkahtaneen ruumiini pitkin pöytää.

Kirjoitukset kaduissa ja seinissä, kuin orgasmin hetkellä
näkemiäni punaisia lämpimiä muotoja, siellä lapsuudestani asti,
harmaalla laikukkaalla seinällä.

Enkä minä nuku, vaan herään hengityksen vireeseen,
värinään kädelläni

Nukahtamisharjoitus

Korret litistävä painauma

muuten viljavalla pellolla
kaunis itkuun saakka

uudestaan

Uninen, humalaköynnöksen
luurangon kiipeämä
lapsuuden maja

uudestaan

Tiellä kääntyy vasemmalle
kuuset painavat päänsä

vasemmalle

pian on hämää \
vuorotellen

valoisa / repivä

varjossa
varjossa
repivä
uudestaan
varjossa
varjossa
uudestaan

uudestaan

uudestaan
varjossa

Valkoiset

, kasvot

täyteläinen

repivä

vartalonsa repivä kirkas repivä

kerää

pianon mustat kasvot

yhteen hiljaisuuteen

uudestaan

uudestaan

vallitessa

jokainen kerä

kastelee hiuksiaan

vedessä

varjossa

uudestaan

Silmät

silmät
silmät

uudestaan ,

silmät
repivä

aalto

tuo

uudestaan
uudestaan

repivät pakot

repivät
uudestaan
repivät

tikapuiden ali

uudestaan

jalkojen ympärille

,

tähtäimen

ruskettunut kalliomaalaus

repivät märkää

uudestaan

märkää

aprikoosin-
pimeä

päivänvarjossa

katos,

toukalle

toukalle

vatsassa

toukalle

vatsassa

kvanttimaailma

seinillä

jalanjäljissä

niitty, kukat, lumisade

kasviaurinko

kasvisaurinko

uudestaan

uudestaan

toukalle
vatsassa
uudestaan

,

paperie-lefantin

,

’

Ripsien varjo, auringossa
palavan hedelmän sävy

sävy, auringossa

aaltojen alla
näkökengät
korvia vasten

nuokkuva

ykssshhh
uudestaan
uudestaan

kiipeävät linnut

kauniista ei perusta

sukupuuttoon
kuoleva
menetyshh

kaunista

uudestaan

syksyisen hengityksen

kaunista

uudestaan
uudes

uudestaan

omena

korkealla

korkean, lähestyminen

kauhua

kauhea

uudestaan

uudestaan

uudestaan

medusa

lattea harmaa pinta

kuin auringonlasku

uu

uu

uu

helmet; kivisyylä

aivot; kristalli

uu

uu

Aurinkokello, isoisäni

talo nojaa sateeseen

,

Yörutini

Nukahdan valkoiseen nieluun, hiestä kellastuneiden lakanoiden
käpristyneenä suolapatsaana, kaatosadepäivä, kaupunkia uhkaa
tulviminen, haalea vesi tunkeutuu kynnyksen yli, luo ympärilleen
lihaksiston tyhjyyden, tulee hitaasti kuolemattomaksi

unissani narskutan hampaitani kuin söisin kotia ympäriltäni
ja valtimot käyvät kuin kellot. Sairaalloinen sydän lyö kehoon,
vesisänkyyn, usva,

rasva,

kuulen kuihtuneiden kukkien lehtien putoilevan
iltaan kiihtyvällä vauhdilla
(kaikukokeet...) jotain vuotaa läpi, otsonista

Suljetun suuni sisällä kieleni hyväilee metallisen makuista rakkulaa,
on nousemassa mailleen. Vesi imee auringon valoa, jää

Jalat palelevat ja pään tienoilla hirvittävä kuumuus, vaahtoa
purskuttavat rannikot

tunkeutumassa varjostimen lävitse
eilisen käsikirjoitukset heijastuvat päällekkäin
tuuli koskettaa verhon aaltoa, ripset kuin kimalaisen sekaisin
tanssivat raajat

pilvet ihmisen savua
ruokatorvessa ruoka etenee pullistelevin aaltoliikkein

rakennusrykelmä on viisikulmainen, rujoa kukkaa muistuttava,
sisänpihan leikkauspisteessä kivettyneet nurmikot, pehmeät ja
telineillä matoja

hissi on veden vallassa

katonrajassa puiden pitkät rungot, natisevat ja narahtelevat

Hitaasti mato kääntyy selälleen, valve sulaa

kuiskii korvaani kuin oraakkelimustekala, kukoistaa
uupumuksessa onnettomuudessa kuolemassa ihminen

Kaiverran kielelläni irti hampaani, jonka sidon syötiksi,

jolla kalastan lakanalle kertyneestä sadevedestä kalan,

jonka sisällä on esine, ja esine on hirviö, eivätkä hirviöt lisäännny
jotain vuotaa läpi kuun otsasta

syntyessäni muutuin ihmiseksi jota halveksun

Syötävä musta tähti, kuin maidon väriä kyselävä sokea käärme,
selkäranka, läpikuultava palko, sen sisällä herneiden nikamat,

lasiset rystyset, sormissa, rystysissä, solmuissa

Pian aurinko nousee, pian haamu näkee rakkaansa kasvoilla
syvimät uurteet, vartalossa hankalimmat asennot.

Vartalon toisella puolella on lintu, toisella häkki,
vanhana kasvoilla ovat lopulta nähtävissä puut ja sumu

kompostoitumista ja iloa ja toimintakyvyn kasvua

aikaisempi nousee esiin sellaisenaan

Ihmisaurinko avaa nielunsa, ruokittava poikanen avaa suunsa
ja maiskuttaa huuliaan pilkaten; aalto huuhtoo rantaa

housuunvirtsaamisen lämpö katoaa. Lihasjäämistö kelluu
hissinhaaleassa vedessä.

Painan korvani tyynyä vasten
ja kuuntelen, mutta on liian hiljaista. Kuiskaan pojalleni,
kysyn minne hänen isänsä on haudattu.

Aamulla illan intensiteetti lojuu raatona päälläsi.

Kauhea levä irtoaa liikkeelle.

Rauhassa, piilossa, eläimet

kasvattavat luunsa takaisin. Painajaiseni ovat
jäteongelma; eletty ei koskaan katoa, vaan unet nostavat ulosteet
pintaan kuin kirnuava joki.

Kerrostumista ei pääse eroon. Nurmikko on pehmeä
ja lattialla matoja, omenat joiden pinnoilla etenee muumiotauti
ovat täplien keskellä makeampia kuin mikään

valveen järkevä illuusio sulaa, universumin kauhu vuotaa lävitse
kuin otsonista

mustelmainen täplikäs, kuin maapallo avaruudesta

Tämä on yö, jona juoksen ikuisesti karkuun kiusaajiani,
yö, jona näen vanhempieni nukkuvilla kasvoilla kuoleman ilmeen

ja onko jäljellä muuta kuin jalkojemme alla vastaan työntävä maa?

Miten luulet meidän voivan nähdä unia jos jatkuvasti muistutat
meille elämästämme, kuin jokin sieluton lelueläin, joka kävelee
pöydän reunan yli?

Jos yö ja päivä eivät liiku, entä sydän, onko se asetettu
paikoilleen aikojen alussa, kuin mosaiikki? Katsot aina sinne,
minne minä katson,

Se on siellä kun nukahdan.

Kummitteleeko siellä, vai täällä?

Kun nukahdan,

kävelemme hiljaa, kuin joku olisi nukkumassa.
Kuilu irtautuu maan pinnasta.

Kaikki ihmiset eivät voi olla ihmisiä.

Painan otsani lapaluutasi vasten kuin se olisi sarveni
ja jostain nousee viima

vielä pitää kiivetä portaita kuin oksennus

Vesi on lattialle putoavan langan pätkän linja.

Haluan kasvattaa niin suuren parran,
että mahdun turvaan sen sisään, leikkimään kotia pahvilaatikkoon
sateiselle kadulle, sateelta suojaan sillan alle, vetoisaan majataloon
keittämään riisiä. (Selittääkö tämä, miksi tulen riippuvaiseksi
aivan kaikesta?)

Ovi iskeytyy kiinni ja eläimet putoavat metsästä lattialle,
luukusta putoaa lattialle lehti; olen vanha sielu, sieluni ei ole
yhteensopiva. Etsin poikkeavia ihoalueita, joissa karva ei kasva,
leikkausarvet, luotaimet, sisään ommellut esineet, jotka kuiskivat;

kun näen eläinmaskotin, en todellakaan luule, että sen sisällä
on eläin

En ole lapsi, olen kasvain.

Painajaisessa silmä luo uudelleen täydellisen painajaisen
kaikkialle ympärilleen.

Jäännökset kuten lihakset pikkuvarpaat häntäluut

Olen niin aikaisin hereillä, että olen jossain toisessa ulottuvuudessa,
häntäluulla on vielä tehtävä, kirja itkettää vielä, paljain jaloin
jäällä ja muovimatolla, tieto venyy kuin värikäs makeinen,
tai lykkääntyy kuin lumitomu kolan edellä.

Silmänräpäyksellisesti havaittava elinympäristön kapeneminen,
kuin pilli, optinen tiheys.

Vain tyhjä tila on hyödyllistä tilaa. Kärpäset asettuvat päällesi,
kuin pyhän kuninkaan vartijat.

Yritä kuulla tyhjyys
sanojen välissä ja huomaat, ettei sitä ole. Vesi imee auringon valoa,

jää heijastaa

Ei uni vaan terve järki
luo hirviöitä.

Herään ja alan seurata sotaa suorana lähetyksenä.

Silmänurkassani valuu perhonen, jonka kovettunut kuori raapii ihoa
ja laajentaa kyynelkanavaa,

sen veden läpi katson ja muistan, että kaikki keksinnöt olivat ensin
kasvoillamme ja että asioiden pitäisi painaa sen verran miltä ne
näyttävät.

Hiljaa kiehuu mahla runkojen sisällä. Hiljaa itkee lapsi,
äitinsä toinen vatsa, hiljaa nukahdan,
nukahdan.

Meduusat muodostavat neljäkymmentä prosenttia merten
biomassasta, ne liikuttavat vettä enemmän kuin kuu.

Hän nousee juomaan vettä, kuulen nivelien naksuvan
keittiössä, liikkuvan

rakennustyömaalta kantautuu meteliä, joka vaihtaa tuon
hennon akustisen musiikin sävelläjin.

Rauhoittavia ääniä on vaikea kuvitella.

Ruohottunut leikkikenttä, tyynen soran pinnalla vihreää
kuin levää, pilvet heijastavat ja imevät

Ruhon vääränlainen ja tunkkainen ilma, kuin kastaisi hiuksia
maittoon

rou
ho

Tänä aamuyönä en ole vielä nähnyt unta, jossa kuolen välittömästi.

Tassuttelet keittiöstä hiukset tähdenmuodossa ja sihiset:
teknologia pienenee, kunnes katoaa ymmärrykseltämme.

Otat pöydältämme kirjan kanteen kiinnitettävän lukulampun
ja syökset sen silmäni ja huudat: Mitä pidemmälle kaukoputket
kehittyvät, sitä enemmän on tähtiä! Sinä yönä havahdun
kaukaiseen huilumaiseen huutoon, joka onkin vain hengitykseni ääni.
Silmissä kiitävät heisimadot ovat pilviä nopeampia. Kokemus

muuttaa surulliseksi. Se on sivistyksen merkki, kuten itsemurha.
Otan lääkekaapistani kumisen pallon, hautaan sen tyynyni alle kuin
pätkinän. Rinnasta tulee astia vasta kun nänni näkyy,
ajattelee vauva minussa.

Olen syöksynyt katuun itseni viereen, hyväillyt takaraivoni kutreja.
Onko tämä lopullinen herääminen? Tulessa en ole taipunut,
vaan siirtynyt muualle, kuin muratti.

Nukat selälläsi, silmissäsi katon varjo tanssii.

Painajaiset ovat korvike unelmille ja toiveille.

katollaan oleva auto tanssii selällään kuorensa päällä pyörivä
kilpikonna tanssii kaatuva urheilija tanssii äänilevy tanssii
dvd-levy tanssii robottitanssin helmitaulu tanssii sormitanssin
sydänkohtaukseen kuoleva tanssii rytmitanssin niin osuva tuo
kuva psykososiaalisesti on keinuineen mukulakivineen tanssii
kävelyteineen ruohokenttineen laattoineen tanssii kesän aurinko
sininen taivas rakennettu ympäristö keskellä terävien varjojen

palava rakennus polttoitsemurhaaja tanssii maapallo tanssii
kaltevan tanssin hukkuva tanssii nenätanssin
leikkauspisteeseensä kävelytelineeseensä sitaattienensa
tanssii nurmikoineen läpikävellessään jutellessaan
leikkiessään ostaa ulkomaista

kuunkajo tanssii hukkuvan otsalla hukkuvan silmissä epätoivo
tanssii keuhkoissa uponnut kaupunki unohtunut laitakatujen
murheellinen tanssi peiton alla iho tanssii hiki hikitanssin käsi
käsitanssii yö tanssii tyhjyys tanssii aurinko tanssii nousevan
rakennusrykelmä pilvineen tanssii staattisine nurmikoineen
nurmikoineen tanssii pilvineen langettaa varjoni tanssii
vain lankeaa suolapatsas tanssii vaikeasti vatsallaan nukkuva
tanssii niinpä varmasti

viimeisetkin kotimaiset tekijät tanssii kaks litraa tanssii upea
mahdollisuus oppia lisää tyhjyydestä -tanssin
pohjimmiltaan kasvojen iho ja lihakset tanssii luurankoko tanssii
luurankotanssin

tyhjä kategoria tanssii tyhjän kategorian tanssii

peilissä näkymä on lähempänä taas kasvojen iho ja lihakset
pohjimmiltaan tanssiaisat uuh aah unelmat ja toiveet uuh aah
tuulen vääntövoima tanssii vesitanssin pilvet sekä heijasteet
usva/rasva/ tanssii puidet pitkät rungot natisevat mangot
avaruus ja aika mutatoivaa ja usein turhaa talossa viileä tanssii
eikä mikään kuivu vaate kastuu ja on siitä lähtien kostea maku
on lihavien tanssi maku on lihava että jokin tappaisi pitää se
tappaa kahdesti tanssi organismit tanssivat täällä olikin jo
joku tanssin kaikki ihmiset eivät voi olla ihmisiä tanssin
jätteestään olemassaolostaan jonka pitää näkyä ftoni
outoa tanssia

kun ei ole enempää ihmisiä ajattelee maailmankaikkeus minussa
janoinen minussa tanssii keitaalla olen pahoillani että tungin tänne

janosi kanssa tanssii bileissä olueni kanssa jääkaapin tuomisen
kulttuuri repuista kaivetut erilaiset tölkit purnukat tanssivat
ilman tanssia ilman menneisyyttä tämäkään ei olisi tanssi

jonain päivänä tanssin jonain päivänä siellä on kaunista
tanssia yö tanssii tyhjyys tanssii tanssit tansseissa kuoleminen
kyky tanssiin

heräämistanssi aurinko tanssii tanssivan tanssin tanssit
silmiäsi tanssin tyhjyys tanssii aurinko tanssii yö tanssii tanssii

uudestaan

uudestaan
uudestaan

uudestaan
menetyks
uudestaan

uudestaan uudestaan uudestaan otsoni uudestaan uudesta

yö tanssii aurinko tanssii yö tanssii

aurinko
aurinko

uudestaan

aamupäivä,

aamupäivä.

Lista kauniista asioista

ei mitään

sanomalehtikääreisiin pakatut ser
veripellot

ei mitään salaisuuksia

pohjamutien sameat vellit, 2/5 keinotekoisien palasia

uusiutuvat liskot, ravinnevällissä toisikseen sotkeentuvat olennot

meistä ulos kasvavat lapsuuden lelut,

marie curien edelleen radioaktiiviset muistikirjat

ei mitään salaisuuksia

pommikuoppiin istutetut puut eivät koskaan ehdi aikuisiksi

lumen alle jäätyneen pyörän pinnoihin muussaantunut lintu

kasvot, jotka on nostettu pois luiden päältä;
vahvistimen päällä vapisevat rypäleet

violettiä kiveä oleva sääri

pieni salainen polku, jonka varrelta ei näe merta

kaikkialle myrkyn pumppaava sydän

kumimaista massaa aivot superpallot pilvenpiirtäjien

julkisivujen kuiluissa, särkevät silmät

tuoksu joka jää sormiin taitettaessa kukkia ja kasveja, friteeratut
äänihuulet

junavaunuissa istuvat, jotka peittävät kuolemanhajunsa kuorimalla
appelsiineja,

auringossa polttaviksi suurennuslaseiksi muuttuvat kyyneleet

tulevaisuuden sotaraunioissa aseistamme pois viilatut, kirkkaat
mainoslogot, jotka olisivat voineet paljastaa meidät tarkka-ampujille

vaikea, epämusikaalinen äänimaasto

demonien nimissä, valokylteissä lämmittelevät kyyhkysel

tähtien lonkerot kupliva iho

luiset kukat,

(kauheinta on huomata vartijasi pitävän sinua lähimmäisenä)

vaatteiden polttamista varten kaivetut kuopat
kokijaa puhuttelevat kohtaukset

muinaispersialaiset sielukennostot

kupari johdoissa, taivaaseen johtavissa,

autiot kauppakeskukset, perinnölliset monarkiat

autiot taloyhtiöt

autiot maailmat

autoteollisuus,
piratismi, (sillä ethän lataisi autookaan)

turha elementaalinen murhaaminen

elementaalien tarhaaminen

vesielementtien säilyttäminen liian pienissä astioissa,

kaukaa katsotut tulipalot, kuten maapallo, tulikärpäset

ne jotka kääntävät kieltä, maata, kylkeä, takkia, suolistonsa
ruumiinsa ulkopuolelle

kukkien leikkaaminen yksitellen; muistojen ja värien
poistaminen yksitellen

lattiaan pulttatut tuolit, leukaluusta jatkuvat hampaat

ihmiset tulessa, esineet tai kirkuvat puut, televisiotyöttömyys;
post-punkin törmääminen seksuaaliseen yllätykseen

vahvat, falliset suorakaiteet
polkkatukat, vauhkoaminen

pitkä japanilainen tv
parit valitut sanat,

”siellä ei ollut punaista maitoa” -miehet
eurooppalaiset taidehomot

aivojen ”miksi savuhöyrystä on tullut arkkisymboli?” -keskus

ei mitään kiinnostavaa oikeasti hyvällä omatunnolla,

alkupäivästä menee sitten vähän pitkäksi, tänäänkin (siis eilen)

periaatteessa kustannustoimittaja

kesintä,

talvehtiminen,

kevät

uhrii

lähestyvä valo

jason voorhees

horisontista uhkaavasti nouseva maailma, ikuinen

riippuminen, roikkuminen, nukkuminen,

ylös vasta neljältä (huomenna) muisto pyhäinjäännös

sellainen uninaamio,

valoharhat,

massatuotehistoria

pahansuovan olennon läsnäolon aistiminen

näköharhat, kuten varjoja liikkumassa huoneessa

kivulias laservalo

domovoi / Домовой

toinen ihminen, joka saa halvauksen loppumaan

kaiken välttäminen illalla,

kanashibari

vertaistuki,

le horla

(kokemuksia ei kannata hankkia, niillä ei tee mitään)

eläinmaailman herääminen kauhun valtaamana ihmisdiktatuuriin

2–6 vuoden ikäiset, kaikkein altteimmat

itseksien siirtyvät esineet

18-kuukautiset transistoriverimyrskyt

vain yhden atomin kokoiset

uudet päivät, vain
seuraavat toisiaan

päivä päivältä vaikeampi ottaa tosissaan

paradigman muutokset siten, että päädytäänkin
taaksepäin

huonevaraukset, horus,

irtoa, kombinoitu toisten kanssa, toista

kurinpidolliset toimenpiteet
elämän kaikki suoritteet tarkkoina listoina

paskanmarjat

siten, että maailma katoaa ja niska jäykistyy

satusyndroomat

dekadentti paskuus

tuhoamme planeetan, jotta haaveemme maailmasta ilman meitä
säilyisi

pakonomainen ajatusvihollisten muistiinkirjaaminen,

normatiivinen saarnaus,

munansa syövät kuningattaret

loppupelin päättyminen,

jäätyminen
avaruuden ikuisuudessa, viileässä

”enää tässä vaiheessa”

pakkoulkoileminen,
chat-työkalut

ei enää taivasta, ei enää ilmaa

valaanmetsästyksen toinen ääripää

vastustuskyky ulkoisen elämän jäljittelyä kohtaan

defenssimekanismit ja peilaukset

pöydällä nyt lojuvat,
iljettävät salaisuudet,

ei todellakaan mitään salaisuuksia

ei mitään mitä kätkeä

ei mitään mitä sanoa

ei salaperäistä itsellisyyttä

ei piikkejä lihassa,

ei aaltoa ”joka on vielä siellä”

ja puhe on vain puhetta

ja kysymykset kelluvat

eikä kukaan palaa sinne

,

,

Aallot	7
Lopulta lapsi syö	25
Nukahtamisharjoitus	41
Yöruutiini	55
Lista kauniista asioista	75

